

Agatha Mystery

Primera edició: febrer del 2014

Títol original italià: *Caccia al tesoro a New York*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
Publicat per primera vegada per Istituto Geografico De Agostini, S.p.A.,
Novara, Itàlia, el 2012

© 2014 Oriol Sánchez i Vaqué, per la traducció

© 2014 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Drets internacionals © Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantyca.it, www.atlantyca.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagaleraeditorial.com

lagalera@lagaleraeditorial.com

Impreso en Limpergraf. Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella.

08210 Barberà del Vallès

Depósito legal: B-26.958-2013

Impreso en la UE

ISBN: 978-84-246-5144-2

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

A LA CAÇA DEL TRESOR A NOVA YORK

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

laGalera

CATORZENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.

Uncle Kim

Asiàtic, d'uns trenta anys, expert en *urban climbing* o escalada urbana, que es practica en edificis de ciutats.

DESTINACIÓ: NOVA YORK

OBJECTIU

Volar a Nova York i participar en la Gran Caça, la mítica competició entre les millors agències d'investigació del món!

Per Nadal, Londres s'encenia de mil colors enlluernadors. Pertot arreu penjaven llumets de neó en forma de flocs de neu. La neu de debò, en canvi, encara no havia aparegut. Feia una setmana que el cel era clar i un vent àrtic escombrava els carrers.

Potser en part pel fred intens, al matí del 20 de desembre, el centre comercial de White City era molt més ple de gent que de costum. Eixams de compradors anaven amunt i avall per les escales i els passadissos. L'edifici estava engalanat amb motiu de les festes nadalenques i penjaven del sostre desenes de titelles en forma de rens, amb nassos vermells que s'encenien intermitentment.

Els altaveus difonien repetidament *Jingle Bells* i altres nadales clàssiques.

En Larry Mystery, el jove investigador de catorze anys, no tenia temps per admirar la decoració. S'arrossegava pels passadissos atapeïts de gent i encara no havia completat ni la meitat de la compra.

Va observar per un moment la seva imatge reflectida a l'aparador d'una botiga de joguines. Era alt i prim, amb els cabells negres i els ulls ullerosos que feien que semblés un ós panda. Anava carregat de bosses i paquets.

Li caldria una tercera mà per portar tota aquella càrrega.

—He comprat l'esprai de neu —va recapitular—, les boles transparents, les garlandes de pi, els llumets de colors. Però encara haig de trobar els mitjons per penjar, les campanetes i els bastonets de sucre... No acabaré mai!

En Larry vivia sol a l'àtic de Baker Palace, un

gratacel modern de la City, però els propers dies havia de rebre dotzenes de visites. La família Mystery era molt nombrosa i els seus membres..., si els uns eren excèntrics, els altres encara ho eren més. Evidentment, en Samuel, el pare d'en Larry, també hi seria puntualment per convidar-lo al dinar de Nadal.

I ell tenia una autèntica fixació pels llumets de Nadal.

—Ja me l'imagino! —va remugar el noi—. Si troba que l'àtic no està prou engalanat, començarà a ficar-se amb mi! «Ets un zero a l'esquerra, fillet!

Et sembla que això és una decoració nadalenca?
Ara t'ensenyo com es fa...»

El noi es va endinsar pels passadissos abarrotats. No suportava el Nadal. Les visites als familiars, el frenesí dels preparatius, els dinars, les vetllades... no feien per a ell. Li hauria agradat desconnectar de tot, enterrar-se sota una muntanya de flassades per sortir-ne només al final de les festes. En comptes de patir el suplici d'aquells dies, preferiria tenir alguna missió a l'altra punta del món. En Larry freqüentava l'Eye International, una de les escoles d'investigació més famoses del planeta. Sovint li encarregaven casos top secret, que solia resoldre gràcies a l'ajuda de la seva cosina Agatha, una de les poques persones del món que coneixia la seva activitat de detectiu. Els últims dies, però, l'EyeNet, l'enginy de titani amb què habitualment es posaven en contacte amb ell els seus professors, es mantenia estranyament en silenci.

—Deu ser que el crim, en aquest període de l'any, també fa vacances —va considerar—. Aquest cop no me'n salv... Ui, ui!

Immers en les seves cabòries, en Larry havia topat amb algú. La pila de paquets va anar per terra i va fer una gran escampadissa. Almenys una dotzena de visitants es van tombar astorats.

—Ostres, quin desastre! —va gemegar el noi.

—Tu sempre amb el cap entre els núvols, eh?
—va comentar una veu coneguda.

Davant d'en Larry s'havien aturat en Clarke i en Mallory, dos nois amb qui quedava alguns vespres per jugar a bitlles o per competir en videojocs d'última generació.

—Podries mirar on trepitges! —va deixar anar en Mallory, posant-se bé el coll de l'abric. No era mal noi, però de vegades aconseguia fer-se un pèl antipàtic.

En Clarke es va ajupir i va ajudar en Larry a recollir les seves coses. La meitat de les boles de

vidre s'havien trencat i quasi totes les figures de galeta s'havien esmicolat. Afortunadament, la resta s'havia salvat.

—Quantes coses per engalanar! —va comentar en Mallory—. Dedueixo que passaràs les festes a casa...

—Així és —va remugar en Larry, començant a embolicar un manyoc de fils de colors—. I vosaltres què fareu?

—Res de l'altre món —va respondre en Mallory arronsant les espatlles—. Un viatge a Austràlia amb la meva família. Estic segur que em moriré d'avorriment.

—Jo aniré de vacances a París —va dir en Clarke col·locant l'últim paquet dalt de la pila que en Larry tornava a subjectar—. Serà una passada!

—Doncs divertiu-vos de part meva, nois! —va dir en Larry amb un somriure i un cop de cap per acomiadar-se. Llavors va afegir, parlant amb si mateix, avançant entre la gentada—: El més

emocionant que em podrà passar serà endevinar el farcit del gall dindi de Nadal...

En aquell moment, li va sonar un timbre ei-xordador a la butxaca de l'abric. S'havia activat l'EyeNet. En Larry es va sobresaltar per la sorpresa i va vacil·lar perillosament: per segona vegada, la pila de paquets es va escampar per terra.

Aquest cop el noi no va perdre el temps calculant els danys.

Es va treure l'aparell, que continuava sonant.

—Aquí hi ha alguna cosa que no rutlla... —va balbucejar observant la pantalla.

Quan l'Eye International li encarregava una nova missió, es limitava a enviar-li un missatge amb el destí del viatge i alguns detalls. Era molt estrany que un dels seus superiors el truqués directament. Ho feien només si l'havien d'esbronar.. o si en passava una de grossa.

En Larry es va penedir del desig que acabava d'expressar.

Tot d'una, la idea de passar les festes a casa no li semblava gens dolenta.

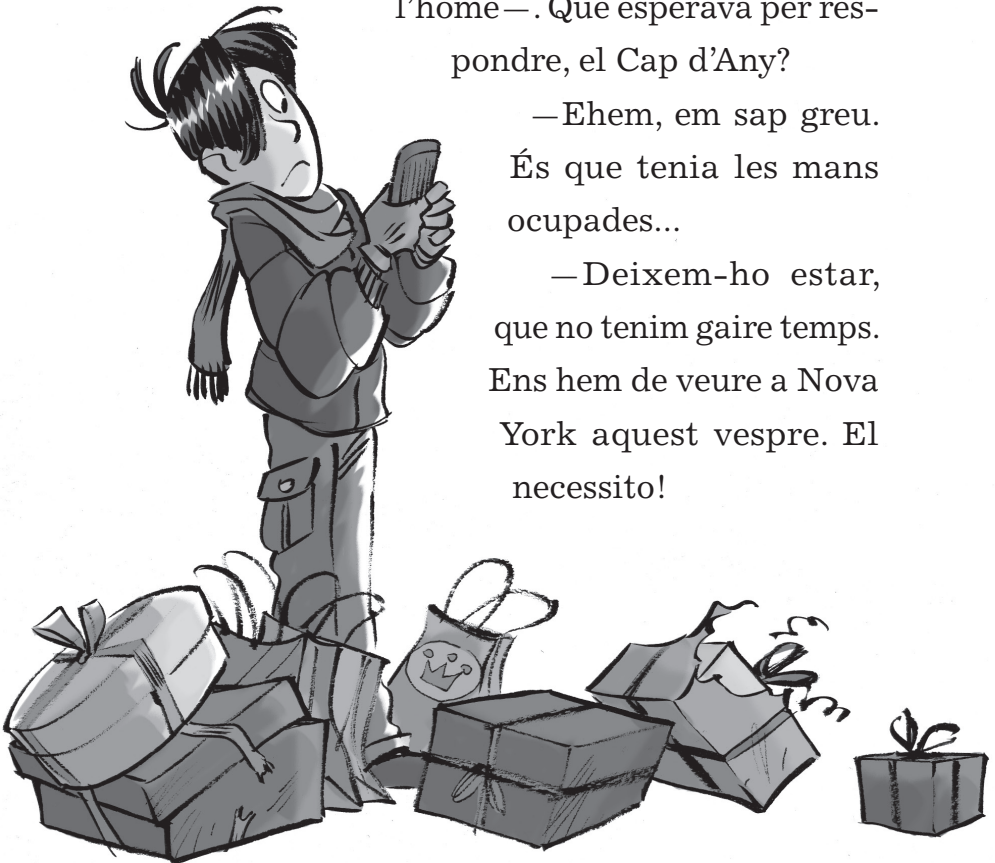
Després d'uns moments de dubte, va tocar la pantalla.

Immediatament va aparèixer el rostre de l'UM60, el professor de pràctiques d'investigació.

—Ja era hora, LM14! —va bramar l'home—. Què esperava per respondre, el Cap d'Any?

—Ehem, em sap greu. És que tenia les mans ocupades...

—Deixem-ho estar, que no tenim gaire temps. Ens hem de veure a Nova York aquest vespre. El necessito!

A la cara d'en Larry es va dibuixar un somriure. Finalment havien reconegut les seves habilitats... Un dels peixos grossos de l'agència li havia trucat personalment per demanar-li ajuda!

— Compti amb mi — va respondre en un to segur—. Estic totalment a la seva disposició.

— Això espero — el va tallar en sec l'UM60—. El congrés començarà demà al matí i no toleraré el més petit retard per part seva!

— Quin congrés? — va preguntar el noi alçant una cella.

— El Congrés Internacional sobre la Investigació que se celebra cada any a Nova York. Suposo que, com a mínim, deu haver sentit a parlar de la Gran Caça...

— Gr-gran Caç-ça? — va repetir en Larry en un to escanyat. Amb els nervis, l'EyeNet li va relliscar de les mans. El va atrapar al vol abans que acabés entre els bocins de vidre i les engrunes de les galetes esmicolades als seus peus.

—Aquest any —va continuar l’UM60— vostè ha sigut elegit per representar la nostra agència en aquesta famosa competició entre detectius. Espero que estigui en condicions d’assumir una responsabilitat com aquesta.

—Ehem, oi tant...

—Perquè, si el nostre bon nom quedés perjudicat per la seva conducta, les conseqüències recaurien directament sobre les seves notes. Ho té clar, oi?

En Larry es va retocar les grenyes amb un gest nerviós.

—I és clar, ho tinc ben clar, senyor.

—Perfecte, doncs. Bon viatge. Parlem quan hagi arribat.

El somriure a la cara de l’UM60 va desaparèixer. En Larry es va posar l’EyeNet a la butxaca i va alçar la mirada lentament cap al sostre. Els rens somreien mentre el nas els feia pampallugues.

Semblava que també es burlessin d’ell.